

Moja stratená mama

Moja stratená mama

Aké samozrejmé je pre vás byť spolu? Pýtali ste sa niekedy sami seba, kam sa strácajú, kde miznú niektorí rodičia?

Aj moja mama sa stráca.....

Chýba mi...

V čase rozprávok, nákupov, varenia a zdobenia ju vidím prichádzať a odchádzať. S tatkom nachystáme, čo treba, ja väčšinu času strážim svojho psa Kuba, ktorému sa asi náš stôl nepáči, lebo v nestráženej chvíli sa ho snaží odzdobiť. Jeho vyvádzenie mi zaberie trochu času tak nemyslím nato, že sme ostali s tatkom a Kubom zas sami. No čas sa zastaviť nedá. Prišiel večer, všade je ticho, sadáme si k stolu. Ja....a....tatko. mamka nemôže, nestihla, neprišla, ešte nie je tu.

Dojedly sme, akosi v tichu a so smútkom, že jej miesto je prázdne. Ja čakám. Zazvonil telefón a tatko mi káže obliecť si bundu, on berie koláče. Kam ideme? Pýtam sa. „Uvidíš, “ odpovie. Chcem vedieť, ale odpoveď neprichádza. Cesty sú prázdne a tmavé, aj napriek tomu, že je všade svetlo domov a ich okien či vianočných ozdôb.

Zastavili sme sa pri budove veľkej a tichšej ako ulice mesta dnes večer. Svietilo len pár okien. Výťah nás vyviezol na 3. poschodie. Ťažké dvere som len námahou otvoril. V dlhej chodbe stála moja mama.

Otvorila náruč a ja som sa k nej rozbehol. Nestratila sa, nezmizla, ona je tu.

Vzala ma do izieb, kde svietilo malé svetlo a v posteliach ležali ľudia. Zvláštni ľudia, nehovorili, ležali ticho, len sem-tam vydali prenikavý zvuk, ktorý ma vystrašil. Boli to skôr citoslovcia, ktorými vyjadrovali, ako sa cítia.

Mama ich pohladkala a každému dala kúsok koláča, ktorý sme priniesli. Pomaly, opatrne a s bolesťou v tvári niektorých otočila a išli sme do ďalšej izby.

Toto je moja stratená mama. Možno nebola, či nemohla byť so mnou, ale bola mamou pre niekoho, kto je každý večer bez tej svojej. A potom som si to uvedomil, v tej tichej budove bolo viac takých stratených mám, ktoré nemajú v náplni práce koláče, ale

prinesú ich, ani milé slovo, ale povedia ho, ani lásku, ale dajú ju.

Už nebudem smutný pri stole, lebo už viem, že moja mama nezmizla, je na mieste, kde nechala zmiznúť samotu.

Ďakujem všetkým mamám aj tatkom, ktorí nemôžu byť stále s nami ,ale sú stále s niekým, aby nebol sám.

Ráno, keď som vstal... už nebola doma... no už viem, že sa nestratila a nezmizla. Je tam, kde dni naberajú iný rozmer ,ale to vie len mama, čo ráno odchádza, keď ja ešte spím. Nech prejdú tieto slová za múry našich domov, nech nás nestrašia zvuky a šediny a nepoznané a nech sa každý nájde.

Nech ten, kto je sám, nech sa nebojí, ved' má pri sebe svoju mamu, čo viac si želať.